

Dr. Szilágyi Péter helyettes államtitkár úr november 20-án, a forrófalvai Csángómagyar Ház átadásán mondott beszéde

*” (Uram) nem kell (...) elküldened még egyszer
egyszülött Fiadat
csupán egy papot
csupán egy tanítót küldj
Szabófalvára
Forrófalvára
kik magyarul szólnak hozzánk. ”*

Főtiszteletű Püspök Úr! Főtisztelendő Esperes Úr! Tisztelt Polgármester Asszony! Tisztelt Elnökség! Tisztelt lelkipásztor Urak! Tisztelt Egybegyűltek!

Ferenci Imre költeményének soraival szeretettel köszöntöm Önöket a Magyar Kormány nevében ezen a mai ünnepélyes alkalmon. A magyar nyelv, a magyar beszéd, az ősi hagyományok, a magyar élet megmaradása és megtartása mindazokon a területeken, ahol egyre inkább szórvány helyzetben élnek honfitársaink, nehéz, de korántsem lehetetlen feladat. Amikor közvetlen környezetünkben, a településen ahol élünk egyre kevesebb emberhez tudunk magyarul szólni, alkalmat kell teremteni arra, hogy ki-ki megoszthassa egymással a dalokat, melyeket őriz a lelkében, a verseket, amik gyermekkor óta dédelgetett kincsei, a gondolatokat, álmokat, melyek a magyar nyelvből sarjadtak ki. Lehetővé kell tenni azoknak a közösségi programoknak, összejöveteleknek a létrejöttét, amelyek alkalmasak arra, hogy akik jól ismerik és tudják a világi és egyházi ünnepekhez kapcsolódó szokásokat és dallamokat, akik ismerik magyarul is az imádságokat, azok találkozhassanak egymással.

Minden ilyen találkozás az egyetemes magyar kultúrához is kapcsolja a csángó közösséget. A minőségi találkozások élménye ugyanis megerősíti azt, hogy hiteles, őszinte közlője a helyi magyar hagyománynak csak az lehet igazán, aki

maga is részese annak. Aki képes arra, hogy közkinccsé tegye mindazt, ami évszázadok alatt vált a magyar kultúra szerves részévé.

A csángó közösségnek, ahogy ma, úgy a régmúltban is voltak elkötelezett támogatói. Itt Forrófalván 1860-as évtől Dominicus Migliorati atya egyike volt azon kevés olasz származású papnak, aki megtanulva a magyar nyelvet segítette a moldvai magyar közösségeket hitéletük és kultúrájuk megőrzésében egyaránt. Az értékörzés, a vállalt sorsközösség és elkötelezett szolgálat feltétlen híve volt.

Forrófalva szülőtte volt Petrás Incze János folklorista, minorita szerzetes, aki teológiai tanulmányait ugyan Egerben végezte, ám pappá szentelése után előjárói misszionáriusként hazaküldték szülőföldjére. Pusztina, majd Klézse plébánosa lett, de nem csak egyházi keretek között szolgálta népét. A helyi népköltészet archaikus kincseinek lelkes gyűjtője volt, munkája nyomán több tucat népdal szövegét jegyezte fel, megörökítve azokat az utókornak.

Az egyházi és kulturális misszió, amit Petrás Incze János olyan nagy lelkesedéssel vállalt, nem teljesíthette volna be küldetését, ha nem lettek volna szövetségesei, támogatói a helyi közösségben. A nagy feladatokban – és ezt már természetesen a jelenre is értem – a segítség, a támogatás mindig azért kell, hogy erősítse az elszántságot, növelje a kitartást, acélozza az akaratot. Az a segítség pedig, amiért a mai napon hálát adunk, egy ház születését tette lehetővé. Egy olyan házét, amely a helyi csángó közösség identitását megerősítő tevékenységeket hivatott segíteni.

A Magyar Népfőiskolai Collegium utazó csoportja körében a Csángómagyar Ház gondolata évekkal ezelőtt született meg, mégpedig azért, hogy a Forrófalva-Nagypatak-i csángóknak lehessen egy közösségi tere, ahol hagyományaikat megőrizhetik, identitásukat erősíthetik és a közösségi szellemet átadhatják minden érdeklődő számára. Büszkék vagyunk arra, hogy részesei lehetünk e gondolat megvalósításának, hiszen az épület megvásárlásánál, felújításánál és befejező munkálatainál a magyar kormány több egymást követő alkalommal is

támogatást nyújtott. Elismeréssel adózunk és segítséget nyújtunk minden olyan kezdeményezéshez, amely a moldvai magyarság megmaradásának ügyét szolgálja. A többszereplős összefogás felekezeti, civil, állami és önkormányzati partnerei jól kiegészítették egymást és mintát adnak a hatékony együttműködésre, egymás erőfeszítéseinek maradéktalan elismerésére. Örömmel nyugtázzuk, hogy nemcsak nekünk, magyaroknak fontos a közösségek értékőrző tevékenysége, mert erre büszke lehet a kisebbség mellett a többség is. Itt Bákóban, azon belül a csángó falvakban ugyanis tudják az emberek a nehéz egymásra utaltság és az évszázados békés egymás mellett élés tapasztalata alapján, hogy a hétköznapi nehézségeinek a legegyszerűbb megoldása, az ellentéteket legyőző szeretet. Az egymás kultúrájának, nyelvének, szokásainak tisztelete, sőt elismerése.

A magyar Országgyűlés 2015-ben november 15-ét, Bethlen Gábor erdélyi fejedelem születésének és halálának napját a magyar szórvány napjává nyilvánította. Azóta minden évben megünnepeljük. A szórvány közösségek ugyanis a mi végváraink, amelyeknek kulcsszerepük van az összmagyarság megmaradásában. Ha a szórványmagyarság meggyengül vagy elvész, utána a tömbmagyarság következik, ezért is fordít a magyar kormány kiemelt figyelmet a szórványmagyar közösség megerősítésére, támogatására. Az elmúlt bő egy évtized igazolta azt, hogy nincs visszafordíthatatlan folyamat. Éppen ezért nem mondunk le egyetlen magyar közösségről sem, minden magyar számít, éljen akár a tengerentúlon, akár a moldvai végeken.

Kedves Egybegyűltek!

Az épületet már birtokba vette a Tavasz Szél Egyesület. Nagy lelkesedéssel jönnek össze itt rendszeresen, hagyományőrző céllal, táncokat, énekeket, verseket tanulnak. A mai felszentelésen módunk nyílik arra, hogy meg is ünnepeljük ezt a sikert, közösségi otthonuk születését.

Azt kívánom a közösség minden egyes tagjának, érezzék magukénak ezt a házat, sőt érezzék otthon magukat e házban és legyenek példái a környező falvaknak. A csángók közötti és az egyetemes magyarsággal való kapcsolatban pedig érezzék meg az együvé tartozás megerősítő és lelkesítő lehetőségét.

Köszönöm, hogy meghallgattak!